

İNCELEMELER

Ekim 2014 / 5 (8)

Ulusalçılık

Prof. Dr. Birgül AYMAN GÜLER

İzmir Milletvekili

CHP

İÇİNDEKİLER

- ULUSALCILIK İÇİN BİR SÖZLÜK ÇALIŞMASI 1-2-3-4
- KENDİMİZE YURTSEVER DESEK? 5-6
- BAĞLAŞIK KÜFÜRBAZLAR 6-7

ULUSALCILIK İÇİN BİR SÖZLÜK ÇALIŞMASI

Bugünkü sıcak tartışmalar pekçok şeye takılıyor. Ama herhalde konuşmaları hızla bir kör dövüşüne çeviren unsur, kullanılan sözcüklere farklı anlamlar yüklenmiş olması. Siyasi ve medyatik saldırılar öyle boyutlarda ki **'ulusalcıyım'** demek cesaret işi.

"Milliyetçiyim" diyen kimilerine göre ulusalcılık uydurmasyon!

Biri 'yok öyle bi şey' derken, F Tipi Emniyet daha 2007'de var-yok demeden ulusalcılığı terörist akımlar arasına almış. Biri 'biz milliyetçiyiz, ulusalcı değil' diye incelmış anlam çizgileri çekerken, bir zamanların komünizmle mücadele dernekçileri ile bugünün şöhretli sağ-sol liberalleri, mücadelelerinin hedefine ulusalcılığı oturtmuş durumdalar.

Hedef etmişlere göre ulusalcılık bir dizi kötü şey:

- (1) Asimilasyon, inkar, imhacılık; yani ırkçılık, faşistlik, şovenizm;
- (2) vesayetçilik, askercilik, darbecilik,
- (3) küreselleşen dünyaya sırtını dönüp içe kapanmak, yani Batıya sırt dönmek,
- (4) küresel serbest piyasacılığa karşı devletçilik,
- (5) hepsiyle birlikte 1930'lar takıntısı!

Ulusalcılara göre ise bu düşünce bir dizi iyi şey:

- (1) Küreselci sömürgeciliğe direniş ve dünyadan eşit uluslararası ilişki talebi,
- (2) ülkenin siyasal – iktisadi bağımsızlığı,
- (3) kon/federasyonculuğa karşı üniter devlet,

(4) çok resmi dilliliğe ve çok-hukukluluk gerici-liğine karşı ulusal vatandaşlık sisteminde yurt-taşların eşitliği,

(5) laik Cumhuriyet'le özgürleşme,

(6) planla, gelir dağılımı adaletiyle büyük kal-ınma.

Tartışma şiddetli, kapsamlı, derin.

Bunun altından kalkmak için temel taşları tek tek dizmek, sözcüklerle terim ve kavramları netleştirmek gerek. Akli ve sözü netleştirelim ki, politikaları inşa etmek için gerekli hızı kaza-nalım. Aşağıdaki tarama, bu görevi yerine ge-tirmek için.

ARAPÇA – TÜRKÇE DÜNYASINDA DURUM

İsmet Zeki Eyüboğlu'nun 1998 tarihli Türk Dilinin Etimoloji Sözlüğü'nde ulus girişi var, ulusalci girişi yok.

Ulus sözcüğünün Kaşgarlı'da ve Uygurca'da yer aldığı bilgisini veriyor. Bölüm, kesim, pay, topluluk anlamında ülüş'ten doğduğunu; Uy-gurca'da uluş olarak ulus ve ülke, Kaşgarlı'da köy ve il anlamında yer aldığını ve Moğolca'da koyun sürüsü, halk, devlet anlamlarında kulla-nıldığını söylüyor.

Bu sözlükte **millet** girişi de var. Arapçadan gelen bu sözcüğün "gerçek anlamı: yazılmış, düzenlenmiş olan. Bir inanca, bir dine bağlı topluluk" diye belirtiliyor.

Sözlükte **milli** girişi de açıklaması da yok.

Sevan Nişanyan'ın 2009 tarihli Çağdaş Türk-çenin Etimoloji Sözlüğü'nde şu bilgiler var: "Ulus -Nihai kökeni muhtemelen Türkçe ol-makla birlikte Türkiye Türkçesine Moğolcadan alındığı muhakkaktır. Türk Dil Kurumu Tarama Sözlüğü'ne göre 14 – 18. yüzyıllarda göçebe aşireti, Türkmen kavmi demek. Türkiye Türk-çesi'nde TDK 1945'te (Fransızca nation karşılığı olarak) millet diye yer almıştır. Yeni Türkçe'de ulusal, ulusçu, uluslararası, uluslarüstü gibi türemeleri vardır.

Ulusalci -Yeni Türkçe'den, arşivlerde "1999'da geleneksel ulusçu/milliyetçi düşünceden farklı sayılan bir siyasi görüş olarak yer aldı. * 2000

yılı dolayında Mümtaz Soysal ve Doğu Perin-çek tarafından popülerleştirildi."

Millet girişinde, bunun 11 – 19. yüzyıllarda din, mezhep, bir din veya mezhebe mensup cemaat anlamına geldiği belirtiliyor. Fransızca nation karşılığı olan yeni anlamı Türkçeden modern Arap dillerine aktarılmıştır deniyor. Milli için burada da ayrı bir giriş yok.

Milliyet ise, 1900'de millet, kavmiyet anla-mında kullanılır. "19. yüzyıl sonlarında Fransızca nation/nationalite kavramının karşılığı olan millet sözcüğünün geleneksel [dini topluluk] anlamından ayırd etmek için türetilmiş bir sözcüktür. Kamus-u Türki'ye göre kelimenin kendisi müvelled [uydurulmuş] olup kavmiyet anlamında kullanımı galattır. [yanlıştır]"

Ali Püsküllüoğlu'nun 2012 baskılı Türkçe Söz-lük çalışmasında **ulus** "siyasal olarak örgüt-lenmiş... en geniş insan topluluğu" olarak ta-nımlanırken, ulusalci = ulusçu diye verilmiş. Kavramlardaki yeni anlamlara ilişkin ipucu bulunmuyor. Millet girişi ise ulus ile eş anlamlı gösterilmiş.

Arapça – Türkçe terimler dünyası bakımından karşımızda iki sorun bulunuyor:

(1) Siyasal İslamcılar, ısrarla ulus değil millet terimini kullanırken Arapçayı Türkçeye yeğ tutma gösterisi yapıyorlar. Doğru, ama asıl olarak, millet terimini günümüzde ümmet ile anlattığımız dini mensubiyet anlamı nedeniyle yeğliyorlar. Bu siyasetçilerin milletin adını söylemekten kaçmalarının nedeni budur. De-mek ki sözlükler "milletin eş anlamlısı ulus" dese de, siyaset bu ikisi arasına büyük bir an-lam mesafesi koymuş durumdadır. Bir kesim, millet derken aslında ümmet demektedir. Millet sözcüğü, kastedilen milletin adı [Türk milleti] koyulduğunda bir ulusu anlattığından emin olabiliriz. Bundan kaçınıldığında ise, ko-nuşan kişi millet dediğinde 'ümmet mi diyor, ulus mu?' diye sormak zorundayız.

(2) Milliyet sözcüğü, 20. yüzyıl başında mil-let'in ümmet anlamından doğan karışıklığı gidermek nedeniyle türetilmiştir. Doğuşu bi-limsel sınıflandırma ya da farklı ve özgün bir

nesneyi adlandırma amaçlı değildir. Terimin dilbilimsel anlamda temelini göstermemiz güçtür. Kendisinden başka herhangi bir sözcük üretilmemiş olması, böyle bir arayışın verimli olmayacağını göstermektedir. Bu durumda, milliyetçilik sözcüğünün dinsel değil siyasal birlik olarak millet/ulus anlayışını savunma anlamına geldiğini söyleyebiliriz. Zaman içinde farklı anlamlar yüklenmiş olmasını ise, ancak siyasal görüşler bağlamında açıklığa kavuşturabiliriz. Daha önemlisi, bir anlam kargaşasını gidermek üzere doğmuş bu terimi yerinde bırakarak, ulus konusunda başka sözcükler ile yol alabiliriz.

İNGİLİZCE – TÜRKÇE DÜNYASINDA

İngilizce sözcükler ile karşılaştırıldığında, karşımıza dört önemli sözcük çıkar.

NATION, Türkçe’de millet – ulus olarak çevrilen sözcük. “**A nation**” olarak tek bir ülke, “The nation” olarak da tek bir ülkede yaşayan insanların tümü anlamında kullanılıyor. Bundan türetilen temel isimlerden biri nation-state. Türkçe’ye ulus-devlet diye çevrildi. Sözlüklerde anlamı, bir ulusun bir bölümünü değil tümünü kapsayan bağımsız devlet.

İngilizce sözlüklerde milletçilik – ulusçuluk diye çevrilebilecek “nationism gibi bir terim yer almıyor.

Nation adından national sıfatı, en çok türetme yapılan sıfat olmuş. Türkçe’ye milli- ulusal diye çevirdiğimiz “**a national/nationals**” İngilizce’de iki farklı anlama geliyor:

(1) Türkçe’de milli ya da ulusal olarak karşıladığımız; yerel – küresel - uluslararası olmayan, ülke düzlemini anlatan kavram. Ya da yabancı değil de yerli yani yalnızca **ülkeye ilişkin şeyler anlamında**. Örneğin yerel gazete - ulusal gazete ya da milli marş gibi.

(2) Bir ülkenin vatandaşı olan kişinin başka bir ülkede adlandırılışı, **vatandaş anlamında**. [Türkiye’de yaşayan bir Alman vatandaşı için – German national]

Türkçe’de çeviri bakımından tartışmalı terimlerimiz hep “national” ile ilgili. Nationalism,

nationalist, nationalistic, nationality, nationalize....

Başlıca özellikleri şöyle sıralayabiliriz:

NATIONAL – Milli/Ulusal. Türetilmiş sözcüklerin anlamları kendiliğinden açık değildir. Başka bir deyişle bunlar çoğu zaman tanımlama işlemine tabi tutulmuştur, anlamlara her zaman serbest çağrışım yoluyla erişilmesi güçtür.

Örneğin, national/milli/ulusal sıfatı genelde basitçe ulusla ilgili şeylere işaret eder. Ancak siyaset bilimi çerçevesinde örneğin national government/milli hükümet dendiğinde “özellikle bir kriz sırasında kurulan koalisyon hükümeti” gibi özel bir anlam kazanır. Ya da national anthem/milli marş, bir ülkenin resmi şarkısı anlamına gelir. National park/milli park dendiğinde ise kendisi ülkenin tümünü kapsamayan ama devlete merkezi yönetime ait olan geniş yeşil alanlar anlaşılır.

NATIONALISM – Millicilik/Ulusalçılık... İngilizce’de patriotizm, vatanseverlik bunun eş anlamlısı kabul edilir. Bu isim, istekler ve siyasal tavırlar dünyasına aittir. Anlamı, doğrudan tarihsel siyasal hareketlere ve bunlara karşı tutumlara bağlı olarak ortaya çıkar. Terimin yaygın kullanımında iki anlam bulunuyor:

(1) Bir ulusun siyasal bağımsızlığını istemek.

(2) “Millet aşkı” olarak kendi milletiyle gurur duyan, kendini üstün sayan şovenizm ya da etnik önyargı. Bu daha çok, olsa olsa sözlüklerde olmayan “nationism-milletçilik” gibi bir şey.

İlk anlamı savunanlar nationalist, ikinci anlamı savunanlar nationalistic [şovenist, jingoistic] olarak adlandırılıyorlar. Bu görüşün onaylanmadığını, ayıplanıp kınandığını ima eden ikinci sözcük –nationalistic- unutulmuş gibi. Böylece iki anlam tek ‘nationalist’ sözcüğünde kaynaşınca, bağımsızlıkçılık ile şovenizm aynı kaptayla gösterilir hale gelmiş bulunuyor.

İngilizce dilinin anayurtlarında “bağımsızlıkçı” olmak, bunların kendilerinden kurtulmak isteyen üçüncü dünya ülkelerini akla getirir. ABD 1700’lü yıllarda bu sorunu halletmiş, İngiltere

re'nin hiç böyle bir sorunu olmamış. O nedenle olsa gerek, "nationalism" deyince ulusal kurtuluş savaşlarını hiç görmemeyi yeğliyorlar. Sözcüğü ikinci anlama bulayarak yol alıyorlar.

Doğrudan kendilerinin tarihi olan sömürgecilik geleneklerinden doğmuş ırkçılığı, kendi çocukları olan Hitler, Mussolini, Franko faşizmlerini ve şimdilerde kendi anayurtları Avrupa'da kendilerinin yarattığı yabancı düşmanlığı karsırgalarını, "mazlum milletler" in bağımsızlıkçı ulusalcılığını karalamaya araç ediyorlar. Ya da çok haksızlık etmeyelim. Bindirme işini belki de onlardan çok, bu ülkelerin entelektüel ürünlerini "oralara özgü" değil de "evrensel ilke"ye işaret sayan azgelişmiş ülke aydınları yapıyorlar.

NATIONALITY –nationalities- yine iki farklı anlama gelen bir sözcük:

(1)Uyrukluk, vatandaşlık bağı. Bir kişinin bir devlete doğumla ya da hukuksal kabulle bağlanma durumu. [İngilizce öğrenilirken belki ilk duyulan şey: what's your nationality?]

(2) Milliyetler, etnik topluluk. Bir ülkede aynı etnik kökenden gelen ve kendi etniğine dayalı siyasal varlığı olmayan topluluklar.

İkinci anlama Collins Cobuilt 1987, s. 956 girişinde şu iki cümle örnek verilmiştir: "... the nationalities inhabiting Tsarist Russia (Çarlık Rusyasında yaşayan milliyetler) ... European nationalities struggling for cultural and political autonomy" (kültürel ve siyasal özerklik için çabalayan Avrupalı milliyetler).

Buna "kimlik" yaklaşımını benimseyenler "**alt-kimlik**" diyerek neoliberal ideoloji çerçevesinde bir politika yolu açmaktadırlar.

Benzer biçimde PKK/HDP anlayışı bunun yerine "**halklar**" terimini kullanmayı yeğlemektedir. Böylece Birleşmiş Milletler jargonuna sığınip kendi siyasal amaçlarını uluslararası anlaşmaların zorlayıcı şablonuna yerleştirerek yol almaya gayret etmektedirler.

NATIONALIZE, millileştirme/ulusallaştırma, bir şirket ya da sanayi işletmesini devlet mülkiyetine ya da hükümet kontrolüne alma işlemidir. ABD değilse de Avrupa bu işlemi iyi bilir. Ama 20. Yüzyılda üçüncü dünyanın "nationalized" işlemleriyle dünyanın pekçok ülkesinden kovulma kabuslarıyla da sırtları ürperir. Bu ürperti, küreselleşmeci ideolojinin bu hatırayı bir daha dirilmemek üzere gömülmesi için canhıraş çabalarının başlıca nedeni olmuştur.

TAŞ TAŞA DEĞMELİ Kİ...

AYDINLIK, 29 Eylül 2014

Aslına bakılırsa ulusalcılığa yönelik küfürlerin çeşitleriyle çokluğu ve saldırıların şiddeti, zamanın çıkış yolunu gösteriyor. Bu çıkış yolu ulusalcılıktır. Ulusalcılık zaman dışıymış, dar kalıpmış, marjinal duruşmuş diyenleri bir tarafa koymak gerekir. Bu, zamanımızın ideolojisi-dir; her yönüyle örmeye ve yükseltmeye hız vermeli.

21. yüzyıldayız. Tarih 2014.

Bundan daha 25 yıl önce küreselcilik peydah oldu ve pek kısa bir sürede hem kendisini hem de dünyayı batırdı. Ulusala karşı yerellikleri yüceltti, etnik toplulukları cesaretlendirdi, tekellerin dünya hükümeti yönetiminde bugün sayıları 200 olan ulus-devletlerin yerine sayısı 2000'i aşacak devletçikler hayali kurdu, bu hayali barış içindeki dünyada zenginliği paylaşmak vaadiyle sattı. Ama işler öyle yürümedi, küresel piyasalar şişti, patladı patlayacak. Enerji kaynaklarını kontrol savaşı Afrika'yı ve Avrasya'yı kasıp kavurdu.

Dünya elbirlik yeni bir çıkış yolu arayışında Ulusalcılık, bu arayışın şimdilik en etkili parçası. Bu parçanın taşlarını tek tek yerine yerleştirmeli.

Taş taşla değmeli ki, kurulsun gelecek.

[BAG, 22 Eylül 2014]

KENDİMİZE YURTSEVER DESEK?

Adid DAVİŞA adlı yazarın Arap Milliyetçiliği başlıklı kitabı, dilimize 2004 yılında çevrilmiş. Çevirmen Lütfü Yalçın gerçekten başarılı bir iş çıkarmış. Emeğine ve kalemine sağlık demek zevkli bir borç. Kitabın değerlendirmeye alınabilecek çeşitli özellikleri var. Bugünlerde üzerine çok konuştuğumuz kavramları değişik boyutlarıyla yeniden düşünmemize yardımcı niteliklere de sahip.

Kitap, bir dostumun şu sorusu üzerine düşünmeye de yardımcı...

“Kendimize ulusalcı deyince, tuhaf saldırılarla karşı karşıya kalıp hem zaman hem enerji tüketiyoruz; kendimize ulusalcı değil de yurtsever deyip yürüyüversek?...” Gerçekten, ulusalcı olmakla yurtsever olmak arasında nasıl bir fark var?

KAVMIYYE Mİ VATANIYYE Mİ?

Geçtiğimiz yüzyılda Kuzey Afrika ve Ortadoğu coğrafyası, herhalde bugünkünden de ağır zamanlar yaşıyordu. Elbette şimdi olduğu gibi, ötesiyse berisiyle Atlantik’in iki yakasındaki ülkeler yine devredeydi. Suriye’de Fransız, Irak’ta İngiliz mandası iş başındaydı. Tüm bu karmaşa içinde Arap milliyetçiliği düşüncesi yükseliyordu. Ulusal Arap Birliği arayışı Irak’tan Suriye’ye ve Nasır öncülüğünde Mısır’a yerleşiyordu. Aynı dilin sahipleri, birlikte bir siyasal yaşam için eğitim ve tarih çalışmalarına hız vermişler ve laik esaslara dayanan kavmiyye (milliyetçilik/ulusçuluk) düşüncesi yükselişe geçmişti.

Mısır’ın önderliği üstlendiği bu ulusal birlik düşüncesi, 1967 Mısır - İsrail savaşında Mısır’ın yenilgisiyle başlayan bir düşüş sürecine girmişti. Kavmiyye kavramını gerileten, vataniyye idi.

Mısır’da uygarlık tarihinin Firavunlar devrine dek gittiğini ve bunun tüm diğer Arap ülkelerinin uygarlıklarından daha eski ve güçlü olduğunu ileri sürenlerin yükselişi başlamış, Ürdün ile Lübnan’ı da içine aldığı varsayılan Büyük Suriye, elbette Mezopotamya’nın parçası Irak,

kendi topraklarıyla ilgili haşmetli geçmişler bulup ilan etmekte hiç güçlük çekmemişlerdi. O zaman denmişti ki, ‘öncelik kavmiyyet değil vataniyye fikrine verilmeli’. Bizi birleştirecek ve geleceğe taşıyacak fikir tüm Arapların ‘ulusal birliği’ değil, ‘yurtseverlik’!

DİNİYYE Mİ MEZHEBİYYE Mİ?

Bu bölgede şimdi kavmiyye ile vataniyye, gündemi belirleyen iki siyasal yol değil. Daha yüksekte oldukları zamanlarda itiraza uğramışlardı. İkisi de bize uymaz diyen siyasal akım, İslamiyet diyordu; büyük birliğimizi ancak ‘diniyye’ yaklaşımı sağlayabilir!

Kavmiyyeciler bu kesimi esnek bir yaklaşımla ‘tamam, ama önce Arap ulusal birliğini sağlayalım, sonra diğer Müslüman uluslarla birleşmeye bakarız, neden Arap birliğine karşı çıkıyorsunuz?’ diye sıkıştırmışlardı. İşe yaramamış görünüyor. Nedeni, kavmiyye diyenlerin, ulusal birlikle yaratılacak siyasal düzeni laiklik esaslarına dayandırma istekleri olsa gerek.

Bu tartışma elbette pek geniş. Öyle görünüyor ki arada pragmatik orta yollar bulunmuş, örneğin İslam Kalkınma Birliği gibi yapılar ortaya çıkmış. Ama Arap coğrafyasında ‘diniyye’ ekseninde bir siyasal birlik kurulamamış. Günümüzde başka bir yol öne çıkmış durumda. Şimdi bu bölge ‘mezhebiyye’nin ateşiyle yaşamaya gayret ediyor. Mezhepçilik temelinde var olma arayışı, tarihe yeni ve acıklı sayfalar ekliyor.

Kavramların bizimkinden başka bir coğrafyadan taşan hallerinin öyküsü kısaca böyle.

YURTSEVER, ULUSÇU, ULUSALCI

Bizim için ulusal birlik, kurtuluş savaşıyla birlikte Türkiye toplumunun siyasal birliği anlamına geldi. Türkiye’nin Azerbaycan, Türkmenistan gibi diğer ulusal devletlerle birliği düşüncesini

Enver Paşa'da bıraktık. Bizde kavmiyye ile vataniyye arasında, Arap deneyimindeki gibi bir farklılaşma olmadı. İkinin aynı şeymiş gibi görüldüğü bir deneyime sahibiz.

Öyle ama bu ikisi ayrı kavramlar: Yurtseverlik (vataniyye) insan tarafından doğulan, doyulan, yaşam sürdürülen siyasal toprakla kurulan bağ. Ulusçuluk (kavmiyye), yurt toprağında yaşayan insanlarla onun tarihsel - kültürel varlığıyla kurulan bağ. Bir coğrafyayı yurt yapan, üzerinde kurulmuş bu ilişkilerin kendisi. Atasözleri bu gerçeği pek güzel anlatıyor: İl ilden ayruksu olmaz, töresi ayruksu olur; yurtlar arasında fark yok, fark törelerdedir. Ve

yurdun kutlusu, otlusundan yeğdir; öyle ya yurdun dirliğiyle birliği, toplumsal-siyasal düzeninden gelir; toprağın kendisinden gelmez ki!

Ulusalcılık (millicilik), yurdun yerelcilik ve küreselcilik gericiliklerine karşı ulusçu çözümlerle savunulmasını ve gönenmesini amaçlayan ideoloji. 'Kendimize ulusalcı demesek' önerisine yine atalardan bir sözle demek isterim ki, koyuna kurt dalınca köpeğin gezesi gelirmiş! Bize düşen kurda dalmak, fikirden firar değil.

(13 Ekim 2014 Pazartesi)

BAĞLAŞIK KÜFÜRBAZLAR

Ulusalcılık, küreselcilik ile güreş tutan dünya görüşü.

Küreselleşme, tekerlek icat edildiğinden beri mesafelerin kısalması nedeniyle küçülen dünya olayına yeni ad oldu. **Küreselcilik ideolojisi**, işte bu olayın 'reddedilemez gerçekliğine' yaslanıp insanlığın kafasına çuval gibi geçirilmeye çalışıldı. Buna itirazlar, hemen neredeyse anında yükseldi. Bizim memlekette itirazların toplu adı ulusalcılık oldu. Kısa sürede öyle yaygınlaştı ki, bu duruşa kah Amerikan düşmanlığı denip saldırdı, kah şovenizm denip karartma uygulandı, kah terör örgütlenmesi denip vuruldu.

Yazılıp söylenenlere bakınca ulusalcılığa küfürler üç maddede toplanıyor:

- (1) Asimilasyon, inkar, imhacılık; yani ırkçılık, faşistlik, şovenlik.
- (2) Darbecilik, askercilik, vesayetçilik.
- (3) İçe kapanmacılık, dünyaya sırtını dönmek; 1930'lar takıntısı.

AMACINI GİZLEYEN ETNİKÇİLİK

Birinci küfür etnik milliyetçi gericilikten geliyor. Bu küfürcüler, ulusal devlet örgütlenmesine karşı etnik topluluklara kimlik - böl-

gelere özerklik statüsü verilsin istiyor. Derdi, siyasal sistemin kurucu unsurunda değişiklik. Dinci cenah da, dinsel – mezhepsel topluluklara statü verilmesini düşlüyor. Böylece devleti ulusal değil milliyetler - cemaatler devleti yapma hedefinde birleşiyorlar.

Ulusalcılık, bu özelemleri gericilik sayıyor. Bu siyasetin Osmanlı'da kaldığını, feodalizm diriltilemeyeceğine göre, bu eskiye rağbeti tarihsel gericilik diye görüyor.

Etnik –dinsellerin varlığını inkar da imha da etmiyor, sosyal-kültürel varlıklarını kabul ederken yalnızca **"siyasal olarak yetkilendirilemezler"** diyor. Ulusalcılık, asimilasyonu bir politika olarak benimsemiyor; sosyal-kültürel varlıklar olarak geliştirilsin görüşünde. Faşistlik, günümüzde herkesin birbirine savurduğu anlamını yitirmiş kof bir küfür, üstünde durulacak yanı yok. ırkçılık, tartışma sosyal – kültürel değil siyasal olduğu için içi boş küfür olarak hakaret mertebesinde kalıyor. Şovenlik suçlaması ise belli ki ulus fikrinin savunulmasından kaynaklanıyor, ama bağlamı kaymış durumda. Şovenlik nedensiz biçimde kendi ülkesinin ya da ırkının diğerlerinden üstün olduğu inancı demek. Oysa burada ülkeler arası bir tartışma yok. Bir ırkın savunması da yok. Tam tersine

farklı etnik kökenlerden yurttaşların oluştuğu siyasal ulusal birlik yapısı savunuluyor.

Kısacası **bu küfürbaz kendi amacını söylemekten aciz**. Gerçek amaçlarının ne olduğunu söyleyebilseler, küfürden medet ummayacaklar.

NALINCI KESERİ DİNCİLİK

İkinci küfür dinci gericiilikten geliyor. 12 Eylül darbesi kendilerini beslememiş gibi, 28 Şubat darbesinden dem vuruyorlar. Türk Silahlı Kuvvetleri'ni laik-Atatürk Cumhuriyeti'nin savunucusu olarak görüp çok eskiden beri düşmanları ilan etmişler.

Elbette laik-Atatürk milliyetçiliği ile ilişkisini kesmiş, kendilerinin gücü haline gelmiş bir darbeci – askerci - vesayetçi manzarayla hiçbir sorunları yok. Bu gruptaki küfürler demokrasinin değil, iktidarı bir bütün olarak kendi ellerine geçirme gayretinin ürünü. Önce kamu yönetimi içinde bürokratik kadroların vesayeti vardı, ulusalcı laik kadrolar boşaltılınca bitti. Sonra ordunun vesayeti vardı, o da ordunun patronluğu ele geçirilince bitti. Nihayet yargının vesayeti hukuka değil siyasal iktidara dayanan kendi HSYK'sını yaratma mücadelesiyle halledildi. Demek ki ulusalcılığa yönelik bu küfürler ulusalcı dünya görüşünün özellikleriyle değil, **kendi iktidarının yollarını açma sorunuyla ilgili**.

Nitekim, Mısır'da aynı usullerle yaşanan Mübarek'in devrilmesine devrim, İhvan Mursi'nin devrilmesine darbe dediler. Olayları 'demokratik değerler'e değil kendi amaçlarına göre tanımladıklarını gösterdiler.

YENİ BOYUNDURUK KÜRESELÇİLİK

Üçüncü küfür, **küreselcilerden** geliyor. Bunlar sağlı sollu neoliberaler. Sosyalistlikten dem vuran bazılarıyla, etnikçilerle, Türkiye'yi dünya markası yapacağını söyleyen dincilerle birlikteler.

Küreselciler, ulusal üretim ve bölüşüm mekanizmalarının tümüyle küresel piyasalara çıpalamamız gerektiğini söylediler. Sanayi ve tarıma destekleri kaldırmamızı, özelleştirme, fiyat reformu, ticari serbestleşme yapmamızı, bütçe disiplinine sarılmamızı... **yapısal uyum** sağlamamızı istediler. Neye, nereye uyum? Küresel ekonomiye. Yani devleşmiş tekellerin isteklerine, bunların vurucu gücü küresel militarizme, bunların besle(n)diği küresel mali piyasalara...

Ulusalcılık **"küresele uyum, şu bildiğimiz emperyalizmin boyunduruğunu kabuldür"** dediği için "içe kapanmacı" ilan edildi. Gön, yufka yerinden delinir sözündeki gibi, **boyunduruk yerelde - küreselde değil, ancak ulusalda kırılır** dediği anda da çıkış yolunu gösterdi. Küfür bağlaşımındaki öfke başka şeyden değil, bundan!

(6 Ekim 2014 Pazartesi)